

Το βιβλίο «Υπήκοοι» αποτελεί την τέταρτη ποιητική συλλογή του Τάσου Καραντή. Ο ποιητής επηρεασμένος από τα καθημερινά αδιέξοδα της μεγαλούπολης και αισθανόμενος την αφόρητη πίεση μιας κοινωνίας παρακμής προσπαθεί μέσα από τη γραφή να βγάλει τον εσώτερο συναισθηματικό του κόσμο.

Με λόγο αιχμηρό και με έντονες κοινωνικές αναφορές, δεν μασά τα λόγια του και διαγράφει την εικόνα μιας πόλης που πνέει τα λοίσθια.

«Δυσκολεύεται ο ουρανός να αντικρίσει αυτή την πόλη καθώς είναι περιβεβλημένη από τοίχους πελώριους τσιμεντένιους ...». «Πουλιά δεν ακούγονται ... κι εμείς κάθε πρωί ετοιμαζόμαστε να πάμε στη δουλειά ...».

Μια υπόγεια μελαγχολία από έναν άνθρωπο που γεννήθηκε και αντρώθηκε «σ' αυτή την τσιμεντένια θάλασσα» και που αντιλαμβάνεται πως ολοένα στενεύουν τα περιθώρια. Ανεργία, φτώχεια, άνθρωποι άστεγοι, σκουπίδια πεταμένα που φανερώνουν μια ψεύτικη ευημερία.

«Μόνο η λέξη καλημέρα», που φανερώνει την ελπίδα, το αύριο, που το βλέπουμε μόνο στα πρόσωπα των μικρών παιδιών. Και όπως λέει και ο Κώστας Βάρναλης *«Πίνουμε πάντα μας σκυφοί ... δειλοί, μοιραίοι κι άβουλοι αντάμα, προσμένουμε, ίσως, κάποιο θάμα!».*

Μια ακόμα ποιητική συλλογή από έναν πνευματικό δημιουργό που ο μόχθος και η εσωτερική αναζήτηση τον κάνουν να περπατά με σταθερά βήματα και ως φανός θυέλλης να ξεχωρίζει.

Ελπιδοφόρος Ιντζέμπελης, Εφημ. «ΜΑΧΗΤΗΣ» (Άρτα-Παρασκευή 9/1/2009, σελ. 7)